

Over de schreef.

Alleen de zorg van postmaterialisten?

Een onderzoeksconclusie waarover o.a. het dagblad Trouw onlangs berichtte, laat me niet los. De huidige recessie heeft een ernstige consequentie. Naast de economische crisis hebben we ook een wereldwijde milieucrisis. De aarde warmt snel op, ondermeer door voortgaande CO2 producties. Met alle klimatologische gevolgen van dien.

Al Gore had dit alles goed verwoord in zijn boek en film "An inconvenient truth".

Zo goed zelfs, dat hij miljoenen mensen aansprak en continue de media aandacht haalde.

Maar volgens Trouw blijkt uit onderzoek van Motivaction, dat het milieu niet langer die aandacht heeft, maar de recessie. De enigen die zich onveranderd zorgen blijven maken over het milieu, zijn de mensen die de onderzoekers 'postmaterialisten' noemen. Een groep die als volgt wordt omschreven. 'Maatschappijkritische idealisten die stelling nemen tegen sociaal onrecht en opkomen voor het milieu. Dit is 10% van de bevolking.'

Die laatste woorden spoken door mijn hoofd. Wanneer dit waar is, is immers 90% van de mensen niet (langer) bezorgd om ons milieu en de voortgaande aantasting hiervan.

Ik geloof daar niets van.

Volgens mij wordt 'dit beeld' grotendeels bepaald door de media. Die van actualiteiten en de wens tot hoge 'kijkcijfers' een hype maken.

Nu de economische recessie. Een tijd terug 'An inconvenient truth'.

Te enkelvoudige berichtgeving is funest voor het wereldbeeld van de mensen. Ik vind dat de media beide ernstige crisisproblemen gelijkwaardig behoren te belichten. Dat gebeurt niet, vind ik.

De laatste tijd lees ik steeds vaker eenzijdige berichten, welke als maatregel om de economische recessie te lijf te gaan, pleiten voor versoepeling van regelgeving. Vooral om soepeler milieumaatregelen. Ten gunste van de bouwwereld, toeleveranciers, transport, etc. etc.

Dit is geen evenwichtige journalistiek. Dit roept de verdenking op van bewuste berichtgeving.

Om relevante - voormalige - adverteerders als bouwbedrijven en toeleveranciers te 'pleasen'.

Of is dit een postmaterialistische indruk? Van een kleine 10 procent minderheid.

Sinds de jaren '70 ontstonden dankzij Ronald Inglehart een reeks onderzoekprogramma's naar het ontstaan van wijzigende postmaterialistische normen en waarden. Die onderzoeken concludeerden dat grote groepen Westerse jongeren 'andere begrippen' hanteerden dan de traditionele opvattingen. Ze verkozen verschuiving, van vooral materieel welzijn naar individuele ontwikkeling en 'quality of life.' *Hebben, graaien en houwten* vinden postmaterialisten niet de belangrijkste zaken in het leven. Wel de bescherming van ons leefmilieu en het behoud van kwaliteit van leven. Ook voor het nageslacht.

Postmaterialisten zijn bewust maatschappelijk betrokken. Kritisch, minder op status, bezit en groei georiënteerd. Ze houden meer van rust, dan van grootse evenementen. Ook in hun werk prefereren ze een baan die maatschappelijk 'zin' heeft. Veelal zijn ze daarom (desnoods voor minder inkomen) werkzaam in de zorg, het onderwijs, de onderzoekswereld en de media.

Vooral dit laatste is frappant. Juist van de media zou je daarom een evenwichtige berichtgeving verwachten. Waardoor de consument, (lezer en kijker), continue gelijkwaardig geïnformeerd wordt over zowel de economische recessie, als over de milieuproblematiek.

Van kranten (als Trouw) meen ik die constante, evenredige, redactionele aandacht te mogen verwachten. Ook voor het instant houden van bewust worden & bewust zijn van ons milieu.

Dat is iets anders dan op grond van een onderzoek berichten dat vanwege de economische recessie 'het milieu niet langer de aandacht van de mensen heeft.'

Eric Conscience